

ROLF HANSEN

- keramikk til glede

Sammen med Birgitte Lundeberg og Sven Skjæveland etablerte Rolf Hansen høsten 1947 verkstedet Kongsberg Keramikk på Kapermoen. I dette verkstedfelleskapet var Rolfs arbeidsoppgave først og fremst knyttet til dekor.

Produksjonen baserte seg for det meste på bruksgjenstander i begittet leirgods og chamotte. Sven Skjæveland gikk ut av verkstedet i 1957 og det ble drevet videre som Rolf Hansens Keramikkverksted. I 1950 flyttet virksomheten, som nå omfatter Rolfs kone, Ragna, Birgitte og en jevn strøm av praktikanter, til Sølvverkets gamle snekkerverksted på Numedalsveien. Der det står nå, den dag i dag.

I nesten 60 år kunne Rolf Hansen realisere seg og sin skapertrang blant dreiskiver, ovner, glasurer og pensler. Med leilighet en trapp opp fra sitt romslige verksted i det gamle sølvverkhuset på Kongsberg, med kona Ragna som en hjelpende hånd, ble keramikken en livsform.

Rolf Hansen hadde et poetisk syn på seg selv og sitt arbeide. Og han innrettet seg deretter. Når kunder og nysgjerrige besøkende ble for mange, lastet han opp bilen med nylaget keramikk, og kjørte ett kvarters vei oppover langs Lågen. I en liten kårstue på et hyggelig gårdstun nede ved elven, fant han ro til å gjøre det som var kjærest i hans keramiske hverdag: å dekorere de ferdig formede tingene.

Fra første stund la han vekt på de dekorative sidene og mulighetene ved keramikken. For ham var hvert fat som en malers tomme lerret – hvor intet er, kan alt skapes.

Det ligger en helt egen utfordring i det å male på keramikk. Rolf Hansen malte alt i begitning, en tynn suppe av pipeleire, fargestoffer og vann. Og fargen han arbeidet med har ingenting med de endelige fargene å gjøre, slik de tar seg ut etter forvandlingen i ovnen. Og keramikeren kan ikke, som maleren, tørke ut et strøk og begynne forfra. Har han først satt en strek, så sitter den der. Ingen vei tilbake. Skulle det gå galt, er det bare en ting å gjøre: gå videre med ett nytt fat.

I den tidlige produksjonen, fa tunge jordfarger sto hans hjerte nærmest, var det gjerne okser og haner og høner som ha liv til de alltid enkle, ujålete formene. Med årene arbeidet han seg fra det tunge til det lette i farger og dekor. Så kom, ikke minst, hyllesten til kvinnen inn i hans fat. Skjønner profiler i en lett, forenklet strek. Skjelmske smil. Blyge blikk.

Ofte er tegningene inspirert av Guy de Montpassants kjærlighetsnoveller. Og som dikteren unnlot han bestandig å fortelle hele historien. En vakker pike i et åpent vindu med en flagrende gardin, dikt videre selv!

Og slik kunne en moden manns fabuleringer omkring det svake, sterke, skjønne kjønn bli til en daglig utfordring til fantasien der fatene havnet. Som de bilder de er.

Ikke bare fat, forresten. I alle år gikk det også en jevn strøm av enkel brukskeramikk – småsaker – fra Rolf Hansens verksted. Ikke minst for å holde de løpende utgifter dekke.

Og som en ny utfordring tok Rolf Hansen de siste tyve årene opp arbeidet med keramiske skulpturer. Eller figurer, som han selv beskjedent benevnte dem. Der finner man overført den samme poetiske billedverden som på fatene. Ofte med svake avtrykk av kniplinger eller en bit av en gammel stråhatt, for å oppnå en helt spesiell virkning.

Rolf Hansens keramiske verden, slik vi opplever den i dag, var et resultat av årtiers slit og prøving og feiling. Det var en arbeidsform som falt naturlig for en kunster som bestandig arbeidet med temaer. Han repeterte og utvikler sine former og dekorere med små variasjoner, og tingene lyser av frodighet, poesi og humor.

Arnstein Arneberg